

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLER

VICTORIA AVEYARD

MOTYL

KRÁĽOVA KLIETKA

III. diel

VŠETKO ZHORÍ

KRÁLOVA
KLIETKA

VICTORIA AVEYARD

KRÁLOVA
KLIETKA

VŠETKO ZHORÍ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

KING'S CAGE

Copyright © 2017 by Victoria Aveyard

All rights reserved

Translation © Slavomír Hrivnák 2017

Design © Motýl design 2017

Jacket art © 2017 by John Dismukes

Jacket design by Sarah Nichole Kaufman

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýl 2017

ISBN: 978-80-8164-137-4

*Všetky práva vyhradené. Žiadne časti tejto knihy nie je možné použiť
či reprodukovať žiadnym spôsobom bez písomného súhlasu s výnimkou
krátkych citácií obsiahnutých v kritických článkoch a recenziách.*

Kapitola jeden

Mare

P*ostavím sa*, len keď mi to dovoľí. Trhne mnou, keď zaťahá za reťaz pripojenú k môjmu ostnateému obojku. Pichliače sa mi zaryjú do krku, no krv mi netečie – zatiaľ. Už však krváčam z rán na zápästiach. Celé tie dni sa mi okovy drú o kožu. Kedysi biele rukávy sú teraz karmínové a šarlátové, mieša sa na nich farba starej zaschnutej krvi s čerstvou. Je to testament, ktorý má Mavenovmu dvoru ukázať, koľko som si už vytrpela.

Stojí nado mnou s nečitateľným výrazom na tvári. S otcovou korunou na hlave vyzerá vyšší – zdá sa, akoby mu vyrastala priamo z lebky. Jej špice sú ako plamenné jazyky z čierneho kovu popretkávaného striebrom a bronzom. Radšej sa sústredím na ňu, na tú trpkú známú vec, než by som sa mala dívať do Mavenových očí. On si však žiada môj pohľad a ťahá za inú reťaz, ktorú nevidím, iba ju cítim.

Bielou rukou mi jemne objíme dokaličené zápästie. Nemôžem si pomôcť a spočiniem pohľadom na jeho tvári. Nedokážem z nej odtrhnúť zrak. Jeho úsmev je všetko len nie prívetivý. Je elegantný, ostrý ako britva a zaráva sa do mňa každým zubom. Najhoršie sú však jeho oči. *Jej* oči, Elarine oči. Kedysi boli pre mňa chladné ako

zo živého ľadu. Teraz však už viem. Najhorúcejší plameň horí namodro a jeho oči nie sú výnimkou.

Tieň ohňa. Viditeľne planie, no zo strán ho požíera temnota. Bielka má popretkávané striebornými žilkami a okolo očí mu svietia modročierne kruhy, akoby mal monokle. Dlhो nespал. Je chudší ako kedysi, ohnutý, krutý. Vlasy, čierne ako prázdnota, má dlhé po uši, ich končeky sa krútia a líca má stále hladké. Niekedy zabúdam, aký je mladý. Akí sme obaja mladí. Pod šatami z plachtoviny ma páli *M* vypálené na kľúčnej kosti.

S reťazou pevne zovretou v pästi sa otočí a ja s ním. Ako mesiac krúžiaci okolo planéty.

„Bud'te svedkami tejto väzenkyne, tohto víťazstva,“ povie a vypne hrud' pred veľkým publikom. Je tu aspoň tristo Strieborných – šľachta, civilisti, stráže a dôstojníci. Ochrancovia v ohnivých šatoch mi bolestivo pripomínajú moju zmenšujúcu sa klietku. Ani stráže Arvenov nie sú nikdy ďaleko. Ich biele uniformy sú oslepujúce a ich schopnosti dusivé. Mám pocit, že samotná ich prítomnosť ma škrtí.

Kráľov hlas sa rozlieha okázalým Caesarovým námestím skrz dav, ktorý odpovedá v podobnom duchu. Kdesi tu musia byť mikrofóny a reproduktory, ktoré nesú kráľove trpké slová celým mestom a bezpochyby aj celým kráľovstvom.

„Toto je vodkyňa Šarlátovej gardy, Mare Barrow,“ napriek zúboženému stavu takmer odfrknem. *Vodkyňa*. Smrť jeho matky nezaštavila lži. „Vrahyňa, teroristka a veľká nepriateľka nášho kráľovstva. A teraz pred nami kľáčí, ako sa na jej krv patrí.“

Znova šklbne reťazou a prinúti ma posunúť sa vpred. Načiahnem pred seba ruky, aby som nespaldla. Reagujem však otupene a pohľad mám sklopený. Tol'ká pompa. Keď si uvedomím, akú škodu toto divadielko spôsobí Garde, prejde mnou záchvev hnevu a hanby. Červení z celej Norty mavidia tancovať na Mavenových nitkách a pomyslia si, že sme slabí, porazení, nehodní ich pozornosti,

námahy a nádeje. A pritom nič nemôže byť ďalej od pravdy. Nemôžem s tým však nič urobiť, nie tu a nie teraz, keď balansujem na hrane Mavenovho zmilovania. Spomeniem si na Corvium, mesto s vojenskou základňou, ktoré sme videli horieť na ceste do Zádusu. Po mojom vysielaní sa tam začala vzbura. Bol to prvý krok revolúcie. Alebo posledný? Nemám to ako zistiť a pochybujem, že by sa niekto namáhal a priniesol mi noviny.

Cal ma pred hrozbou občianskej vojny varoval dávno predtým, než umrel jeho otec, a jediné, čo mu zostalo, bolo náladové Bleskové dievča. *Rebélia na oboch stranách*, povedal. Ale tu a teraz, na vôdzke pred Mavenovým dvorom a jeho Strieborným kráľovstvom, nevidím žiadne rozdelenie. Hoci som im to všetko ukázala – Mavenovo väzenie, milovaných, ktorých im vzal, dôveru zradenú kráľom a jeho matkou – stále som ich nepriateľom. Chcem kričať, ale už som sa poučila. Mavenov hlas bude stále hlasnejší než ten môj.

Dívajú sa mama s otcom? Pri tom pomyslení ma zaleje ďalšia vlna žiaľu a silno si zahryznem do pery, aby som potlačila slzy. Viem, že nablízku sú kamery namierené na moju tvár. Hoci ich už viac necítim, viem to. Maven by si nenechal uniknúť príležitosť zvečniť môj pád.

Budú ma teraz vidieť umierať?

Obojok naznačuje, že nie. Prečo by sa namáhal s takýmto divadlom, keby ma chcel zabiť? Niekomu inému by sa uľavilo, ale ja zamrznem od strachu. Nezabije ma. Maven nie. Cítim to v jeho dotyku. Jeho dlhé bledé prsty mi stále zvierajú zápästie, kým druhou rukou drží reťaz. Nepustí ma ani teraz, keď mu celá patrím. Radšej by som umrela, než trpela v tejto klietke, pokrútenej úchylke šialeného kráľa-chlapca.

Pamätám si jeho listy, ktoré sa vždy končili rovnakými slovami.

Do skorého videnia.

Rozpráva ďalej, ale jeho hlas sa mi v hlave rozptíja a pripomína bzúčanie sršňa, ktorý je príliš blízko. Naskakuje mi z toho husia koža.

Obzriem sa ponad plece a očami preletím po dvoranoch zhromaždených za nami. V smútočnej čiernej vyzerajú všetci hrdo a diabolsky. Lord Volo z rodu Samos a jeho syn Ptolemus vyzerajú skvostne v lesklých ebenových brneniach s prekladanými striebornými šerpami krížom cez hrud'. Pri pohľade na toho druhého vidím červenú. Bojujem s nutkaním vrhnúť sa a strhnúť mu z tváre kožu. Prebodnúť mu srdce rovnako, ako to on spravil Shadeovi. Tú túžbu vidí a nechutne sa na mňa uškrnie. Keby nebolo obojku a tichých stráží, čo obmedzujú, čím som, jeho kosti by som zmenila na čmudiacie sklo.

Jeho sestra, nepriateľka z dávnej minulosti, sa na mňa vôbec nepozrie. Evangeline je ako vždy jagavou hviezdou toho ničivého znamenia v plášti, na ktorom sa ježia čierne kryštály. Predpokladám, že sa čoskoro stane kráľovnou, keďže zasnuby s Mavenom trpí už dlho. Jej pohľad visí na kráľovom chrbte, temné oči v horlivom sústredení zabodnuté do jeho šije. Dvihne sa vietor, ktorý jej rozfukuje lesklé biele vlasy, no nežmurkne. Až po chvíli si všimne, že ju sledujem. Aj vtedy o mňa ledva zavadí pohľadom. Viac nie som hodna jej pozornosti.

„Mare Barrow je väznená korunou, ktorá ju bude súdiť spolu s radou. Bude sa zodpovedať za svoje nespočetné zločiny.“

„Ako?“ Napadne mi.

Dav zareve rozradostený vyhlásením. Sú to Strieborní, lenže „obyčajní“, nie z urodzeného rodu. Kým oni sú z Mavenových slov nadšení, jeho dvorania nereagujú. Niektorí sú až sinaví, zúrivi a s kamennými tvármi. Najkyslejšie sa tvária členovia rodu Merandus so smútočnými šatami ozdobenými tmavomodrou farbou prekliatej mŕtvej kráľovnej. Na rozdiel od nevšímavej Evangeline na mňa všetci upierajú pohľady. Oči farby modrého plameňa sa na mňa dívajú zo všetkých strán. Čakám, že sa mi v hlave rozoznejú ich hlasy, ako keď červy hlodajú prehnité jablko. Namiesto toho je ticho. Arvenské stráže ma možno okrem väznenia aj ochraňujú; utlmujú moje schopnosti, ako aj schopnosti každého, kto by ich

proti mne mohol použiť. Predpokladám, že sú to Mavenove rozkazy. Nikto iný mi tu nesmie ublížiť.

Nikto okrem neho.

Už ma však bolí všetko. Bolí ma stáť, bolí ma chodiť, bolí ma myslieť. Zničil ma pád lietadla, rezonančný prístroj, tiché stráže. A to sú len fyzické zranenia. Odreniny, jazvy, zlomeniny, rany, ktoré sa časom zahoja. To sa však nedá povedať o tých druhých ranách. Môj brat je mŕtvy, ja vo väzení a nemám potuchy, čo sa stalo s moji priateľmi odvtedy, čo som uzavrela tento diabolský obchod. Cal, Kilorn, Cameron, Bree a Tramy. Nechali sme ich tam, na čistine, avšak dokaličených a zraniteľných. Maven za nimi mohol kedykoľvek vyslať vrahov, aby dokončili, čo začal. Vymenila som seba za nich všetkých a ani neviem, či to zabralo.

Keby som sa spýtala, Maven by mi to neprezradil. Vidím mu to na tvári. Prebodáva ma očami po každej zlovoľnej vete, ktorou skrášľuje lži, čo rozpráva svojim milujúcim poddaným, aby sa uistil, že sa pozerám, že dávam pozor, že sa naňho dívam. Je presne ako dieťa.

Nebudem ho prosiť. Nie tu a nie takto. Toľko hrdosti mi ešte zostalo.

„Moji rodičia v boji s týmito zvermi umreli,“ pokračuje, „položili svoje životy, aby toto kráľovstvo udržali celistvé, aby vás udržali v bezpečí.“

Som porazená, ale nemôžem si pomôcť, zazerám na Mavenu a lámem plameň jeho očí svojím syčaním. Obaja si smrť jeho otca pamätáme. Kráľovná Elara našepkávala Calovi vo vnútri jeho hlavy a kráľovho dediča premenila na smrtiacu zbraň. S Mavenom sme sa dívali, ako bol Cal donútený stať sa vrahom vlastného otca. Odvtedy som videla toľko hrozných vecí, ale táto spomienka ma stále desí.

Len matne si spomínam, čo sa stalo kráľovnej pred múrmi Corroského väzenia. Stav jej tela mi povedal, čo som potrebovala vedieť o účinkoch blesku. Viem, že som ju zabila bez otázok a výčitiek,

neľútostne. Bola to búrka vyživená Shadeovou náhlou smrťou. Posledný jasný obraz z toho boja je Shade prebodnutý Ptolemovou nemilostnou oceľou. Ten akoby zázrakom mojej búrke unikol, ale kráľovnej sa to nepodarilo. S plukovníkom sme sa postarali, aby celý svet videl, čo sa jej stalo, keď sme jej mŕtvolu ukázali v živom vysielaní.

Prajem si, aby Maven zdedil nejaké z jej schopností a mohol sa mi pozrieť do hlavy. Ukázala by som mu, ako som s ňou skoncovala. Chcem, aby cítil bolesť zo straty tak silno ako ja.

Keď ukončí svoj memorovaný príhovor, díva sa na mňa a ruku s reťazou má vehementne vystretú. Každé jeho gesto, každé jeho slovo je nacvičené pre čo najpravdivejší dojem.

„Prisahám, že sa budem snažiť o to isté. Zničím Šarlátovú gardu a netvorov ako Mare Barrow alebo pri tom umriem.“

Tak umri, chcem skríknúť.

Rev davu moje myšlienky odplaví. Stovky ľudí volajú na slávu kráľovi a jeho tyranii. Cestou cez most som plakala tvárou v tvár mnohým, čo ma vinili za smrť svojich milovaných. Slzy mi schnú na lícach. Teraz chcem plakať znova, nie však od smútku, ale od hnevu. Ako tomu môžu ľudia veriť? Ako vládku stráviť tieto lži?

Odvedú ma z dohľadu ako bábiku. Pozbieram poslednú vôľu a obzriem sa ponad plece. Hľadám kamery, okná do sveta, *aby ma videli. Hľadajte na mňa, pozerajte, ako klame. Zatnem čeľusť a prižmúrim oči a dúfam, že je to obraz vzdoru, rebélie, besu. Som Bleskové dievča. Prinášam búrku.* Cítim sa, akoby som teraz klamala ja. Bleskové dievča je mŕtve.

Je to však to posledné, čo môžem urobiť pre našu vec a ľudí vonku. Neuvidia, ako sa v poslednom okamihu vzdám. Budem vzpriamená. Netuším ako, ale musím naďalej bojovať, hoci aj tu, v bruchu netvora.

Ďalšie šklbnutie ma otočí tvárou k dvoru. Chladní Strieborní sa pozerajú, ich pokožka kontrastuje s modrou a čiernou, fialovou a so sivou. Vyzerajú ako vysatí zo života, v žilách striebro a diamanty

namiesto krvi. Nesledujú mňa, ale Mavena. Vidím v nich hlad. V nich nájdem svoju odpoveď.

Na zlomok sekundy to úbohé dieťa na tróne ľutujem. Potom sa hlboko v mojom vnútri prebudí dych nádeje.

Ach, Maven, čo si si to spôsobil?

Zostáva mi iba hádať, kto zasiahne prvý.

Šarlátová garda alebo lordi pripravení podrezať Mavenovi hrdlo a vziať si všetko, za čo umrela jeho matka?

Svižne prejdeme schodisko do paláca Modrého ohňa. Keď sme bezpečne vo vstupnej sieni, hodí moju vôdzku najbližšiemu Arvenskému strážcovi. Zvláštno. Celkom sa zameral na to, aby ma do tejto kliečky dostal, a keď sa mu to podarilo, bez povšimnutia moje reťaze zahodil. *Zbabelec*, hovorím si. Nedokáže ma vystáť, pokiaľ sa so mnou nejde predvádzať.

„Dodržal si svoj sľub?“ vyhrknem takmer bez dychu. Hlas mám chrapľavý po toľkých dňoch, čo som nerozprávala. „Si muž, čo dodrží svoje slovo?“

Neodpovedá.

Ostatní dvorania nás nasledujú. Pohybujú sa zohrane na základe svojich zložitých pravidiel hodností a štatútu. Nesedím tu iba ja, prvá, ktorá nasleduje kráľa len zopár krokov za ním, na mieste jeho kráľovnej. Od toho titulu nemôžem byť ďalej.

Premeriam si toho väčšieho z mojich strážcov v nádeji, že objavím viac než len slepú oddanosť. Oblečenú má bielu hrubú nepriestrelnú uniformu zazipovanú až po hrdlo. Jeho rukavice sa lesknú; nie sú hodvábné, ale plastové. Hoci mi dokážu odňať schopnosti, nič nenechávajú na náhodu. Ak by sa mi podarilo skrz ich neustály blok preraziť s jedinou iskrou, rukavice ich pred prúdom ochránia a ľahko si so mnou poradia. Môj pohľad neopätuje, díva

sa vpred s perami zovretými sústredením. Druhý, naľavo odo mňa, akoby bol jeho vernou kópiou. Oholené hlavy sa im lesknú a spomeniem si na Lucasa Samosa. Môj milý strážnik, priateľ, ktorého popravili, pretože som ho využila. Mala som šťastie, že mi vtedy Cal poskytol takého dobrého ochrancu. Uvedomím si, že mám šťastie aj teraz. Neznáme stráže sa zabíjajú ľahšie.

Umrieť totiž musia. Nejako. Ak mám ujsť a získať späť svoje blesky, oni sú prvou prekážkou. Zvyšné sú zrejmé – Mavenovi Ochrancovia, ostatné stráže a dôstojníci v paláci a, samozrejme, samotný Maven. Neodídem, pokiaľ tu za sebou nezanechám jeho mŕtvolu – alebo svoju.

Premýšľam, ako ho zabijem. Obkrútim mu reťaz okolo krku a vyžmýkam mu život z tela. Skutočnosť, že každým krokom som hlbšie v paláci, je razom znesiteľnejšia. Ľahšie sa mi vníma biely mramor, vysoké pozlátané múry a dvanásť lustrov ako krištáľový plameň. Je to tu nádherné a chladné, tak ako si spomínam. Väzenie so zlatými zámkami a diamantovými mrežami. Aspoň už nemusím čeliť jeho najnebezpečnejšej strážkyni. Kráľovná je mŕtva. Pri pomyslení na ňu sa zachvejem. Elara Merandus. Jej tieň straší v mojej hlave. Kedysi sa predierala mojimi spomienkami, teraz je jednou z nich.

Do zorného poľa mi vpadne obrnená postava, prejde popri strážcoch a dostane sa medzi kráľa a mňa. Nemá rovnošatu a masku Ochrancu, napriek tomu drží krok ako verný psík. Myslím si, že vie, že premýšľam o zabití Mavenu. Zahryznem si do pery pri príprave na našepkávačov útok.

Nie je však z rodu Merandus. Jeho brnenie je čierne ako obsidián, vlasy má strieborné a pokožku farby mesiaca. A jeho oči, keď sa obzrie ponad plece... jeho oči sú čierne a prázdne.

Ptolemus.

Vrhnem sa zubami napred – bez rozmyslu nad tým, čo spravím, bez starostí. Hlavné bude, že zanechám značku. Zaujímalo by ma, či strieborná krv chutí inak.

Nedozviem sa to.

Obojok ma trhne dozadu tak prudko, že mi popraskajú stavce a skončím na zemi. Trochu silnejšie a zlomila by som si väz. Pri náraze hlavy o mramor sa celý svet roztočí, ale nie dosť na to, aby ma to zdržalo. Pozbieram sa a zorné pole zúžim na Ptolemove obrnené nohy, ktoré sa ku mne práve otáčajú. Znova sa proti nemu vrhnem a znova ma to strhne späť.

„Stačilo,“ zasyčí Maven.

Stojí nado mnou a usmieva sa nad chabým pokusom napadnúť Ptolema. Procesia za nami zastala tiež, no mnohí sa tlačia dopredu, aby videli Červeného potkana v zúfalom boji.

Obojok je akýsi tesnejší a nemôžem poriadne preglgnúť.

Maven sleduje, ako sa zmršťuje: „Evangeline, povedal som stačilo.“

Navzdory bolesti sa otočím a uvidím ju stáť za sebou so zaťatou päťou. Tiež sleduje teraz už pulzujúci obojok. Musí kopírovať jej tep.

„Dovoľ mi ju pustiť,“ mám dojem, že som prepočula, „dovoľ mi ju pustiť rovno tu, odvolaj stráže a ja ju tu zabijem aj s jej bleskami.“

Vycerím na ňu zuby ako zvieru, za ktoré ma majú. „Skús to,“ odpoviem a celým srdcom dúfam, že Maven bude súhlasiť. Napriek zraneniam, dňom bez schopností a horším schopnostiam v porovnaní s magnetronkou chcem, čo ponúka. Porazila som ju predtým a dokážem to aj teraz. Aspoň mi dáva šancu, väčšiu šancu, než som mohla dúfať.

Maven strelí pohľadom od obojka k svojej snúbenici s povádnutým úškl'abkom na tvári. Vidím v ňom mnohé z jeho matky. „Spochybňuješ kráľove rozkazy, Lady Evangeline?“

Medzi fialovými perami sa zalesknú zuby. Plášť ušľachtilej zdvorilosti hrozí, že padne, ale než stihne skutočne niečo povedať, zamieša sa jej otec a odstrčí ju nabok ramenom. Jeho správa je jasná: *Poslúchni*.

„Nie,“ zavrčí a znamená to *áno*. Ohne krk v úklone.

„Vaše Veličenstvo.“

Obojok sa uvoľní späť do pôvodnej veľkosti. Možno je dokonca o čosi voľnejší. Malé požehnanie – Evangeline nie je taká dôkladná, ako sa tvári.

„Mare Barrow je väzenkyňou koruny a tá s ňou naloží, ako uzná za vhodné,“ sfúkne ju Maven panovačným hlasom. Očami prejde po zhromaždených dvoranoch, aby bol jeho zámer jasný: „Smrť je pre ňu príliš miernym trestom.“

Medzi zhromaždenými dvoranmi to zašumí. Počujem nesúhlas, ale väčšina prikyvuje. *Zvláštne*. Mala som dojem, že by ma najradšej videli popravenú tým najhorším spôsobom, zožratú supmi, ale asi mi prajú horší osud.

Horší osud.

Pred časom to povedal Jon, keď videl moju budúcnosť a cestu, ktorá k nej viedla. Vedel, že to príde. Vedel to a povedal to kráľovi. Kúpil si miesto pri Mavenovi za život môjho brata a moju slobodu. Vidím ho v dave, ostatní dvorania si od neho držia odstup. Oči má červené, biela sinavé; vlasy predčasne šedivé a stiahnuté do upraveného vrkoča. Ďalší maznáčik Novej krvi pre Mavena Calorea, akurát tento nemá žiadnu viditeľnú reťaz. Zaslúžil si to, pretože pomohol Mavenovi prekaziť našu záchrannú misiu pre légiu detí skôr, než sa vôbec mohla začať. Povedal Mavenovi o našej ceste a našej budúcnosti. Pripravil ma preňho ako darček. Všetkých nás zradil.

„Čo bude s výsluchom?“

Po mojej ľavici zaznie hlas, ktorý nepoznám, poznám však tvár.

Samson Merandus. Bojovník z arény, nemilosrdný našepkávač a bratranec mŕtvej kráľovnej. Prederie sa až ku mne a reflexívne mnou trhne. V inom živote som videla, ako prinútil svojho nepriateľa prebodnúť sa mečom. Kilorn sedel pri mne, povzbudzoval a užíval si posledné chvíle slobody. Potom umrel jeho starý majster a celý náš svet sa zmenil. Naše cesty sa zmenili. Teraz sa váľam na mramorovej dlažbe, je mi zima, krvácam a som menej než pes.

„Je na výsluch príliš cenná, Vaše Veličenstvo?“ hovorí ďalej Samson a bledou rukou na mňa ukáže. Chytí ma pod bradou a donúti dvihnúť zrak. Bojujem s túžbou pohryzť ho. Nepotrebujem však dať Evangeline ďalší dôvod, aby ma škrtila. „Premýšľajte o tom, čo videla. O tom, čo vie. Je to ich vodkyňa – a kľúč k odhaleniu jej prekliateho plemena.“

Mýli sa, ale i tak sa mi rozbúši srdce. Viem dosť, aby som mohla spôsobiť problémy. Pred očami sa mi mihne ostrov Záhyb, plukovník a dvojčičky z Montfortu. Infiltrovaní agenti v légiách. Ich mestá. Pašeráci, ktorí krajinou prevážajú utečencov. Drahocenné tajomstvá, ktoré si pozorne strážim, onedlho vyjdú na povrch. Koľko ľudí umrie, keď ich zo mňa vypáčia?

To sú však len vojnové informácie. Horšie sú temné zákutia vlastnej mysle. Zákutia, kde sa skrývajú moji najhorší démoni. Jedným z nich je Maven. Princ, ktorého si pamätám, o ktorom som verila, že je skutočný. Cal. Čo všetko som urobila, aby som ho nestratila, čo som ignorovala a aké klamstvá som si navrávala o jeho lojalite. Hanba a predošlé chyby ma zožierajú a zatínajú do živého. Nemôžem dovoliť, aby Samson alebo Maven videli tie veci.

Prosím, túžim žobroniť. Moje pery sa nepohnú. Rovnako, ako Mavenu nenávidím, si uvedomujem, že je tou najlepšou šancou, ktorú mám. Žobranie o milosť pred očami jeho najväčších spojencov a nepriateľov slabého kráľa ešte oslabí. Som teda radšej ticho a snažim sa nevnímať Samsonov stisk. Sústredím sa len na Mavenovu tvár.

Naše pohľady sa stretnú na ten najkratší a zároveň najdlhší okamih. „Máte svoje rozkazy,“ povie ostro a kývne mojim strážcom.

Keď ma postaví na nohy, ich zovretie je pevné, ale nie bolestivé. Pomocou reťazí ma odvedú od davu preč. Všetkých ich nechám za sebou. Evangeline, Ptolema, Samsona, Mavenu.

Otočí sa na opačným smerom, na jediné miesto, kde sa ešte môže ohriať.

Na tróne zo zmrznutých plameňov.

Kapitola dva

Mare

N*ikdy nie som sama.*

Dozorcovia ma neopúšťajú. Stále sú dvaja, stále ma sledujú a dusia to, čím som. Na to, aby ma mohli väzniť, nepotrebujú nič viac než zamknuté dvere. Ani k dverám by som sa však nedostala, hneď by ma stiahli späť do stredu miestnosti. Sú silnejší než ja a neustále v strehu. Ich pohľadom môžem ujsť iba v maličkšej kúpeľni s bielymi kachličkami, so zlatým potrubím a s líniou tichého kameňa na podlahe. Je ho dosť na to, aby ma rozbolela hlava a stiahlo mi hrdlo. Nemôžem tu byť dlho, musím naplno využiť každú škrtivú sekundu. Ten pocit mi pripomenie Cameron a jej schopnosť. Nech nenávidím pohľady stráže, ako chcem, nemôžem riskovať, že sa tu zadusím len pre zopár minút pokoja navyše.

Vtipné... Kedysi som si myslela, že môj najväčší strach je zostať sama. Teraz som všetko, len nie sama, a nikdy som sa nebála viac.

Necítila som svoje blesky už štyri dni.

Päť.

Šesť.

Sedemnášť.

Tridsaťjeden.

Každý deň ryjem vidličkou do sokla pri mojej posteli, aby som nejako zabila čas. Je to dobrý pocit, zanechať tu svoju značku a máličko zraniť väzenie Paláca Bieleho ohňa. Arvenom to nevadí. Väčšinou ma ignorujú a sústredujú sa len na absolútne ticho. Zdržiavajú sa pri dverách usadení ako sochy so živými očami.

Toto nie je rovnaká miestnosť ako tá, v ktorej som spala naposledy, keď som tu bola. Bolo by nemiestne, keby sa kráľovská väzenkyňa zdržiavala v rovnakej miestnosti ako kráľovská nevesta. Nie som však ani v cele. Moja klieťka je útulná a dobre zariadená, s prepychovou posteľou, knižnicou plnou nudných kníh, so stoličkami a stolom, pri ktorom jedávam. Všetko je tu vo fádnych odtieňoch sivej, hnedej a bielej. Farba je z miestnosti vysatá ako moje schopnosti.

Pomaly si zvykám na spánok osamote, ale bez Cala, ktorý by ich zahnal, ma kvária nočné mory. Nie je tu nikto, komu by na mne skutočne záležalo. Vždy, keď vstanem, si siahnem na náušnice v uchu a spomínam. Bree, Tramy, Shade, Kilorn. Bratia, s ktorými ma spájajú krv a priateľské puto. Traja žijú, štvrtý je už len prízrakom. Prajem si, aby som mala rovnakú náušnicu, ako som dala Gise, takže by som mala aj kúsok z nej. Niekedy sa mi o nej sníva. Nie je to nič konkrétne, len obraz jej tváre a vlasy tmavočervené ako krv. Jej slová ma strašia ako nič iné. *Jedného dňa prídu a vezmú ti všetko, čo máš.* Mala pravdu.

Nie sú tu zrkadlá, dokonca ani v kúpeľni. Viem však, čo mi toto miesto robí. Navzdory bohatej strave a nedostatku cvičenia viem, že mám prepadané líca. Pod kožou mi ostro vystupujú kosti. Okrem spánku a čítania Nortského daňového zákona tu nie je čo robiť, ale vyčerpanie sa aj tak dostavilo už pred niekoľkými dňami. Z každého dotyku mi kvitnú modriny a obojok je vždy horúci, hoci sa celé dni trasiem. Možno mám horúčku. Možno umieram.

Niežeby som to mala komu povedať, veď sa takmer nikdy s nikým nerozprávam. Dvere sa otvoria len vtedy, keď mi prinesú jedlo, alebo počas výmeny stráží. Nevidela som zatiaľ ani jedného Červeného sluhu, hoci tu určite sú. Šaty a jedlo mi nosia Arveni, ktorí tu dokonca aj upratujú a pri tej podradnej práci sa mračia. Pustiť do mojej izby Červeného je asi príliš nebezpečné. To pomyslenie je úsmevné, Šarlátová garda je teda stále hrozbou. Dost' veľkou na to, aby sa porušil protokol a nepúšťali sem ku mne obyčajných sluhov.

Nepúšťajú sem však vôbec nikoho. Nikto sem nechodí zízat' a posmievať sa Bleskovému dievčaťu. Dokonca ani Maven.

Arveni ku mne neprehovárajú. Neprezradia mi svoje mená, a tak si pre nich mená vymyslím. Postaršia žena, menšia ako ja, no s bystrými očami, je Mačica. Potom Vajce, s okrúhlou plešatou hlavou ako ostatní z mojich strážcov. Trio má na krku vytetované tri rovné čiary ako stopy po pazúroch. A nakoniec Ďateľinka, dievča so zelenými očami, zhruba v mojom veku a veľmi poctivá vo svojich povinnostiach. Ako jediná sa odváži pozerat' sa mi do očí.

Keď som si prvýkrát uvedomila, že Maven ma chce späť, očakávala som bolesť, temnotu alebo oboje. Zo všetkého najviac som čakala, že bude planúcimi očami sledovať, ako ma mučia. Nič z toho sa však nestalo, odkedy som sem prišla a bola donútená pokľaknúť. Povedal, že moje telo vystaví, nedostavil sa však žiaden kat ani našepkávač ako Samson Merandus či mŕtva kráľovná. Pokiaľ je toto môj trest, tak je veľmi nudný a Mavenovi chýba predstavivosť.

Neopúšťajú ma však ani hlasy v hlave, ani záľaha spomienok, ktoré režu moje vnútro. Snažila som sa otupiť bolesť hlúpymi knihami, lenže slová sa mi pred očami rozplývajú a písmená prehadzujú a vidím mená ľudí, ktorých som zanechala za sebou. Živých aj mŕtvych. Shade.

Bol to Ptolemus, kto mi zabil brata, lenže na tú cestu som ho naviedla ja, pretože som bola sebecká a videla som seba samu ako dajakého spasiteľa. Pretože som znova dôverovala niekomu, komu

som nemala, a hazardovala so životmi ako kartár. *Vyslobodila si ľudí z väzenia. Oslobodila si množstvo ľudí – aj Juliana.*

Slabá myšlienka a ešte slabšia útecha. Poznám cenu Corroského väzenia. Každý deň stojím tvárou v tvár skutočnosti, že keby som si mohla znova vybrať, nezaplatila by som ju. Ani pre Juliana a sto ľudí z Novej krvi. Nikoho z nich by som nedala za Shadeov život.

Nakoniec to však bolo všetko jedno. Maven ma celé mesiace prosíkal o návrat v zakrvavených listoch. Dúfal, že ma presvedčí mŕtvolami, ale myslela som si, že neexistuje možnosť dohody, ani za tisíc životov nevinných ľudí. Teraz si vrávím, že som mala ísť už dávno predtým, než sa rozhodol prísť si po tých, na ktorých mi záležalo. Vedel, že sa ich budem snažiť zachrániť, že Cal, Kilorn, moja rodina... sú tí jediní, koho za mňa mohol vymeniť. Za ich životy som nakoniec dala všetko.

Premýšľam, že má v pláne niečo lepšie, než ma mučiť. Ved' má aj rušičku – prístroj, ktorý využíva moje vlastné blesky proti mne.

Moja agónia je mu zbytočná. Matka ho učila dobre. Jedinou úľavou je, že mladý kráľ je oslobodený od diabolskej bábarky. Kým ja som dňom i nocou pod drobnohl'adom stráži, on je sám na čele kráľovstva a už niet Elary Merandus, ktorá by ho viedla a kryla mu chrbát.

Prešiel mesiac, odkedy som naposledy cítila svieži vzduch, a takmer rovnako dlho som nevidela nič iné než túto miestnosť a skromný výhľad, ktorý poskytuje jediné okno v nej.

Je z neho vidno na záhradu, koncom jesene už celkom zbavenú sviežosti. Stromy v nej sú floriánmi skrútené do podivuhodných tvarov. V rozpuku musia vyzerat' úžasne – svieža koruna pestrofarebných kvetov v prepletených korunách. Ale teraz sa len holé pokrútené vetvy trú o seba ako kostnaté prsty. Nádvorie je opustené a zabudnuté. Ako ja.

Nie, poviem si v duchu.

Ostatní po mňa prídu.